

Ազդարարության Trumpet's Sound փող

51-րդ ՏԱՐԻ, ԱՄՏՐԱԽՆ
ՄԻՊՏԵՄԲԵՐ - ԳՐԿՏԵՄԲԵՐ 2020

«ԱԶԳԱՐԱՐՈՒԹԵԱՆ ՓՈՎ»
երկամսյա հոգեուր բերք

Պատասխանատու խմբագիր՝
հովիւ Հրաչ Գույումեան

ACM AUSTRALIA
PO BOX 1593,
CHATSWOOD NSW 2057
EMAIL: hkiujian@acmaust.org
URL: www.acmaust.org

Բովանդակություն

Սուրբգրային բառեր	3
<i>Հովիւ Հրաչ Գույումեան</i>	
Կանոններ եւ յարաբերութիւններ	4
<i>Նէյլ Պոքման</i>	
Անհամբերութեան, անորոշութեան եւ անկարելիութեան պայքարները	7
<i>Վահիկ Հաղարեան</i>	
Սաղմոս 8	9
<i>Տոն Սրորմըր</i>	
Մեր արժեքը	13
<i>Ռէքս Տիրլակ</i>	
Տէր, ողորմե մեզ	15
<i>ԱՍՄ</i>	

Կազմի նկարը՝ Աշուն 2106թ., ԱՍՄ:

Փառաբանություն / աղօթք

- COVID-19-ը կը տարածուի Հայաստանի մէջ: Կը խընդրենք ձեր աղօթքներուն մէջ յիշել մեր աշխատակիցներուն:
- Աղօթեցէք Արցախի եւ Ազրպէյճանի միջեւ սկսած պատերազմի եւ բազմաթիւ սգաւորներու համար:
- Աղօթեցէք Հայաստան ապաստանող փախստականներու համար, շատերը կորսնցուցին իրենց սիրելիներուն, իրենց բնակարանները, մնացին առանց ուտելիքի կամ ունեցուածքի: Սա աւելի կը ծանրաբեռնէ ACM-ի աշխատանքները:
- Աղօթեցէք պատասխաններ փնտռողներու համար, որպէսզի անոնք Քրիստոսին գտնելով խաղաղութիւն ունենան:

Սուրբգրային բառեր

Աստուածաշունչին մէջ կան նշանակալի սուրբգրային բառեր. օրինակ՝ փրկութիւն, ապաշխարութիւն, մկրտութիւն, շնորհք... Եւ այլն, բայց այն բառը, որու վրայ կ'ուզեմ մեր ուշադրութիւնը հրաւիրել ողորմութիւն բառն է:

Ի՞նչ է ողորմութիւնը: Աստուածաշունչին մէջ Աստուծոյ ողորմութիւնը կը նշանակէ մարդկանց հանդէպ Իր ցուցաբերած ցարը, կարեկցանքն ու բարութիւնը: Անոր ողորմութիւնը հաւատացեալի կեանքին մէջ յայտնուեցաւ վերջինիս փրկութեամբ, եւ այնուհետեւ Աստուծոյ ցուցաբերած ամենօրեայ ներմամբ: Ողորմութիւնը կը յաղթէ դատաստանին, բայց Աստուծոյ ողորմութիւնէն հրաժարուիլն ունի իր հետեւանքները:

Մաղմսաց գրքին մէջ շատ անգամ կը տեսնենք Դաւիթ կը խօսի Աստուծոյ ողորմութեան մասին.

«¹Քեզի կը բարձրացնեն ին աչքերս, ով Երկնքի մէջ Բնակող:

²Ահա ինչպէս ծառաներուն աչքերը իրենց տիրոջը ձեռքին կը նային ու ինչպէս աղախինին աչքերը՝ իր տիկնոջ ձեռքին, այնպէս ալ մեր աչքերը Տէրոջը՝ մեր Աստուծոյն՝ պիտի նային, մինչեւ մեզի ողորմի:

³Ողորմէ՛ մեզի, ո՛վ Տէր, ողորմէ՛ մեզի, վասն զի խիստ լեցուեցանք անարգանքով:

⁴Խիստ լեցուած է մեր անձը հանգիստ վայելողներուն նախատիւնքովը ու ամբարտաւաններուն անարգանքովը» (Սաղ. 123):

Բայց եթէ արդարութիւն կը փնտռենք, ապա կը յիշենք Հռովմ. 3:10-ը, որ կ'ըսէ. «Արդար մը չկայ եւ ո՛չ մէկը»: Ոչ Տէր, մենք արդարութիւն չենք ուզէր, քանի որ բոլորս մեղանչեցիմք, մեզ ողորմութիւնդ ցոյց տուր:

Ուստի եկէ՛ք մեր անձերը խոնարհեցնենք, ապաշխարութեամբ զանք Իրեն, Անոր ոտքերուն մօտ խոնարհինք, քանի որ մեր Աստուածը ողորմած ու սիրող է:

Մարդիկ ծնած են մեղաւոր բնոյթով, եւ Աստուած Իր մեծ ողորմութեամբ, կարեկցութեամբ ու գթասրտութեամբ՝ մեզ արդարութեամբ դատելու փոխարէն մեր արժանի պատիժը հեռացուց մեզմէ: Ողորմութիւնը մեր արդարացի դատապարտութիւնը մեզմէ հեռացնելն է: Աստուածաշունչի էջերուն մէջ յաճախ կը տեսնենք Աստուած ցոյց կուտայ Իր ողորմութիւնը:

Ան սիրեց մեզ, երբ դեռ մեղաւոր էինք Իր Որդին ուղարկեց մեր մեղքերու քաւութեան համար:

Մեր ողորմած Յիսուսը Իր ձեռքերը լայն բացած կը սպասէ քեզի, արդեօ՞ք պիտի մօտենաս Իրեն եւ թոյլ տաս, որ Իր ողորմութիւնով ողողէ քեզ եւ դուն խաղաղութիւն գտնես:

Հ. Գ.

Կանոններ եւ յարաբերութիւններ

Որոշ քրիստոնեաներ իրենց կեանքը կը համարեն ոչ աւելին, քան կանոններ պահելը: Անոնք կը խորհին, թէ բարոյական կեանքով ապրիլը բաւարար է, հետեւաբար կը մշակեն որոշ կանոններ, որոնք առանց աւելորդ դժուարութեան կը պահեն: Ոգելիչ խմիչք չեն օգտագործէր, չեն ծխէր, երդում չեն ընէր եւ զգոյշ են դրամի նկատմամբ: Զգոյշ են դրամ վաստակելու եւ այն ծախսելու վերաբերեալ: Բայց այսպիսի կեանք մը երկու թերութիւն ունի. առաջին՝ զուտ բարոյական կեանքով ապրիլ չի նշանակէր, որ անձը հոգեւոր կեանքով կ'ապրի, եւ երկրորդ՝ այդպիսի կեանքով ապրիլ կը նշանակէ Տէրոջ հետ փոխյարաբերութեան պակաս: Իւրաքանչիւր անձ պէտք է հասկնայ, որ այդպիսի կեանքը ոչ այլ ինչ է, քան մեր բարձր կոչման համապատասխան կեանք ապրելու մեր աղքատ ու խեղճ փորձը: Կանոնները երբեք չեն փոխարինէր յարաբերութիւններուն:

Այնուամենայնիւ մենք գիտենք, որ անձնական կարգապահութիւնը շատ օգտակար է քրիստոնեայի համար, եւ այն անպայմանօրէն կը պահանջէ որոշ կանոններ, որոնք անձամբ կը սահմանենք մեզ համար: Անոնք կրնան եւ դրական ըլլալ եւ բացասական. «Ես ասիկա պիտի

ընեն» կամ «Ես ասիկա պիտի չ'ընեն»։ Երկու մօտեցումներն ալ կանոններ են, եւ երկու ձեւերն ալ վտանգաւոր են։

Վտանգն այն է, որ Տէր Յիսուսի միջոցով Աստուծոյ հետ մեր ունեցած խաղաղութիւնը կը խափանուի, եւ մեր կենսակերպը կամ գործունէութիւնը կը դառնայ մեր խաղաղութեան հիմքը։ Մենք կը սկսինք խորհել, որ եթէ ճիշտ կեանքով ապրինք, ապա Աստուծոյ հետ ուղղիղ եւ օրհնուած կ'ըլլանք, բայց եթէ քիչ մը սայթաքինք կամ թոյլանք, ապա մեր խաղաղութիւնը կը վերանայ։ Եթէ այդպէս կը մտածէք, ապա Աստուծոյ կողմէ որեւէ կարգապահական յանդիմանութիւն ձեզ համար ծանր կը դառնայ, եւ Աստուծոյ ատելի շատ անողորորոմ Տէր կը տեսնէք, քան որպէս ձեր Երկնաւոր Հայրը։

Ուստի, այս սխալէն զերծ մնալու համար մենք պէտք է գրեթէ ֆանատիկօրէն կառչենք Քրիստոսի փառաւոր Աւետարանին, որտեղ մեր արժանիքները բոլորովին շնորհքով տրուած են մեզի, եւ որտեղ Անոր կատարած գոհաբերութիւնն է որով Աստուծոյ սիրելիները դարձած ենք։ Միայն այդ գոհաբերութեան շնորհիւ հաշտուեցանք Աստուծոյ հետ. մեր գործերով կամ առաքիմութեամբ երբեք չէինք կրնար Աստուծոյ հետ հաշտուիլ։ Ամբողջական, կատարեալ եւ յաւիտենական հաշտութիւնը Քրիստոսի խաչի վրայ թափուած արեան միջոցով եղաւ եւ Անոր հրաշաքար յարութեան զօրութեամբ եւ Իր հետ մեր փոխյարաբերութեան ու հաւատքի շնորհիւ է, որ մեր լիարժէք փրկութիւնն ապահովուած է։

Ուրեմն ինչո՞ւ է ընդհանրապէս հարկաւոր անձնական կարգապահութիւնը։ Քանի որ մեր փրկութիւնը դեռեւս աւարտած չէ։ Մենք անհամբերութեամբ կը սպասենք մարմնի խոստացուած յարութեանը, երբ մեր Տէրը վերադառնայ։ Միեւնոյն ժամանակ մենք երեք թշնամիներ ունինք, որոնց հետ պէտք է պայքարենք՝ աշխարհային համակարգը, որը կը շարունակէ Քրիստոսին մերժել, սատանան, որը կը փորձէ ոչնչացնել Անոր աշխատանքը եւ մեր սեփական մեղաւոր բնոյթը, որը կը գերադասէ աստուած ըլլալ, քան Աստուծոյ երկրպագել։ Անհատական կարգապահութիւնը պարզապէս գետի հոսանքին հակառակ լողալ սորվիլ է։ Ոչ ոք չի կրնար հոգեւոր կեանքով ապրիլ առանց այսպիսի կարգապահութեան։ Պօղոսը Տիմոթէոսին ուղղած իր նամակին մէջ կը խօսի մարզիկներու եւ զինվորներու մասին։ Պօղոսի ժամանա-

կակից հաւատացեալները անկասկած ըմբռնեցին կարգապահ հոգեւոր կեանք ապրելու անհրաժեշտութիւնը:

Այնուամենայնիւ կը մնայ մէկ կարեւոր հարց մը. ինչպիսի՞ն է հոգեւոր կեանքը:

Տէր Յիսուսն Անձամբ հոգեւոր կեանքի կատարեալ օրինակն է: Եթէ ձեզի կ'ըսեն, թէ վարքի որոշակի տեսակը հոգեւոր սկզբունք է, ապա ինքներդ ձեզ պարզապէս հարցուցէք, թէ արդեօ՞ք Տէր Յիսուսը այդպէս կ'ընէր, թէ՞ ոչ: Սուրբ Գիրքը յստակ է. «Ան որ կ'ըսէ թէ «Անոր մէջ կը բնակի», այնպէս պէտք է քալէ՝ ինչպէս անիկա քալեց» (Ա Յովի. 2:6):

Արդեօ՞ք հոգեւոր մարդը իրեն շատ սուրբ ու մաքուր կը զգայ: Ո՛չ: Ի տարբերութիւն Տիրոջը, մենք ապականուած ու մեղաւոր բնոյթ ունինք, որու հետ ամէն օր պէտք է գործ ունենանք, որպէսզի մեղքը «չթագաւորէ ձեր մահկանացու մարմնին վրայ» (Հռովմ. 6:12): Մինչ կը շարունակէք Հոգիով քալել դուք աւելի ու աւելի կը սկսիք հասկնալ ձեր ապականուած ըլլալը: Սակայն միեւնոյն ժամանակ դուք կը սորվիք անոր նուաստացուցիչ ազդեցութիւնէն ազատ կեանք ապրիլ, այնպէս որ կը սկսիք սիրել անձնուրաց կերպով: Մարդիկ ձեր կեանքին մէջ կը սկսին Քրիստոսը տեսնել, բայց դուք ձեզ ընդհանրապէս քրիստոսանման չէք տեսներ: Այնուամենայնիւ դուք կ'ունենաք Անոր խաղաղութիւնը եւ աւելի ու աւելի կ'ուրախանաք Իրմով: Ձեր բաժակը խիստ կը լեցուի, բարութիւնն ու ողորմութիւնը կը հետեւեն ձեր կեանքի բոլոր օրերուն մէջ, եւ դուք յաւիտեան Տիրոջ տան մէջ կը բնակիք:

Նէյլ Պուրման

«¹Նեղութեան օրը Տէրը պատասխանէ քեզի,
Յակոբին Աստուծոյն անունը քեզ պաշտպանէ.

²Օգնութիւն դրկէ քեզ սուրբ տեղէն ու Սիօնէն զօրացնէ քեզ:

³Քու ամէն ընծաներդ յիշէ եւ քու ողջակէզներդ ընդունի:

⁴Քու սրտիդ համեմատ քեզի տայ եւ քու ամէն խորհուրդներդ կատարէ:

⁵Քու փրկութիւնովդ պիտի ուրախանանք ու մեր Աստուծոյն անունովը դրօշակը վերցնենք: Տէրը կատարէ քու ամէն խնդրուածքներդ»:

(Սաղմոս 20:1-5)

Անհամբերութեան, անորոշութեան եւ անկարելիութեան պայքարները

Բ Տիմոթէոս 4:5-8

Հոգեւոր կեանքի ընթացքին բոլորս ալ անխտիր կը հանդիպինք կարգ մը պայքարներու. անոնց տեսակները զանազան են: Կ'ուզեմ միայն հետեւեալ երեք պայքարները շեշտել: Անոնք ամենդ կերպով կ'ընտելանան մեր առօրեայ կեանքին, սակայն ժամանակով կը նուաղեցնեն թէ՛ մեր ֆիզիքական, թէ՛ մեր զգացական եւ թէ՛ մեր հոգեկան առողջութիւնը: Առաջինը՝ **անհամբերութեան** պայքարն է: Կ'ապրինք ժամանակի մը մէջ ուր նորանոր գիտեր եւ հնարքներ կ'օգտագործուին մեր առօրեայ կեանքը արագացնելու, մեր կատարելիք գործերու ժամանակը խնայելով, որպէսզի շատ աւելի լաւ արդիւնքներու հասնինք:

Աշխարհը արագ կը սահի, գիտութիւնը արագ կը յառաջանայ, ու ժամանակի խնայողութիւնը եւ աւելի լաւ արդիւնքի հասնելու միտումը կ'ըլլայ մարդկութեան նպատակը: Լաւ է այսպիսի նորանոր գիտութիւններ օգտագործել, բայց նոյն ատեն վտանգատուր ու վնասակար կրնայ ըլլալ ապրիլ մշտատեւ աճապարանքի մէջ: Դժբախտաբար շատեր այս արագ եւ շտապ կենցաղավարութիւնը ու աճապարանօք մտածելակերպը կը որդեգրեն իրենց հոգեւոր կեանքին մէջ, բայց յաճախ կը կրեն անոր վնասները, քան թէ անոր բարիքները: Որչափ որ տեղի տանք, որ աճապարանքը եւ անհամբերութիւնը իր ազդեցութիւնը բերէ մեր աստուածապաշտութեան մէջ, այնչափով մեր հոգեւոր կեանքի ընթացքը պիտի դանդաղի ու ծանծաղանայ: Յաճախ արագ եղած գործը իր բնական ընթացքէն դադրելով կը կորսնցնէ իր համը, իր բոյրը, իր տալիք գոհացման զգացումը ու կը վերածուի չոր, միօրինակ պարտականութեան մը: Հոգեւոր կեանքը աճման ընթացք մըն է, Աստուածաշունչը կը սորվեցնէ մեզի, որ հոգեւորը կը նմանի ծառի մը, որ իր ժամանակին իր պտուղը կուտայ: Ծառ մը գիշերուայ մը մէջ չ'աճիր, մի քանի ժամուայ մէջ պտուղ չի տար: Հարկ է պարարտ ծառ ունենալու համար աշխատիլ համբերութեամբ, անոր հոգ տանելով, զայն խնամելով եւ սպասելով որ ծառը իր ժամանակին իր ընթացքը կատարէ: Աճապարանքի եւ անհամբերութեամբ դէմ յաղթական կրքնանք ըլլալ միմիայն Աստուծոյ սպասելով: Հին Կտակարանի հերոս-

ներէն ունինք Նոյը, Յոբը, իսկ Յիսուս համբերութեան եւ սպասելու ամենամեծ հերոսն էր, երբ յօժարեցաւ խմել այն դառն բաժակը, որ Հայրն Աստուած պատրաստած էր Իրեն այս աշխարհի վրայ: Սաղմոս 59 եւ 62-ի մէջ Դաւիթ կ'ըսէ թէ, իր անձը լռիկ Աստուծոյ կը սպասէ, ուրկէ է իր փրկութիւնը: Տէրը Իր զօրութեան վեմն է ու իր սպասեցն է: Այս խօսքերէն կը սորվինք, որ մենք նախ Աստուծոյ պէտք է սպասենք, որ Ան ուղղէ մեր առնելիք որոշումները, եւ մեր պէտքերուն համար սպասինք ու վստահինք Աստուծոյ: Սաղմոս 46:10-ին մէջ Աստուած կը պատուիրէ. «Հանդարտ կեցէք ու զիսցէք, որ Ես եմ Աստուած»: Եսայեայ 40:31-րդ համարը կ'ըսէ. «Բայց Տիրոջ սպասինողներուն ոյժը պիտի նորոգուի ու անոնք արծիւներու պէս թռչելով վեր պիտի ելլեն, պիտի վազեն ու չթուլնան, պիտի քալեն ու չոգնին»: Ի՞նչ բան կայ կեանքիդ մէջ, որ անհամբեր կ'ընէ քեզ, կ'սպասինի՞ս Տիրոջդ, Աստուծոյ կը դիմե՞ս սպասումով:

Երկրորդ պայքարը **անորոշութեան** պայքարն է: Հին Կտակարանին մէջ կը կարդանք Աբրահամի կեանքին մասին եւ թէ ինչպէս Աստուած ըսաւ անոր, որ հաւաքէ իր ունեցումածքը ու երթայ այն երկիրը, որ Ինք անոր պիտի ցոյց տար, ու խոստացաւ մեծ ազգ ընել ու օրինել զինք, եւ Աբրահամ ալ կատարեց Աստուծայ խօսքը: Թերեւս եթէ մենք ըլլայինք Աբրահամի տեղ, հաւանաբար առաջարկէինք Աստուծոյ տեղեկանալու այս ծրագրին մանրամասնութիւններուն մասին, որպէսզի կարենայինք անոր համաձայն պատրաստուիլ եւ կարգադրութիւններ ընել: Բայց կը տեսնենք, թէ Աբրահամ հնազանդեցաւ, իր կոչումը առնելով գնաց ու չէր գիտեր թէ ուր կ'երթար: Աբրահամ Աստուծոյ խոստումին վստահեցաւ: Մենք ալ այսօր կրնայ ըլլալ կ'անցնինք անորոշ պարագաներէ, որոնք մեզ կը ճնշեն եւ տակնուվրայ կ'ընեն մեր ներաշխարհը: Քաջալերուեցէք, Աստուծոյ Խօսքին նայեցէք, պայքարին դէմ յաղթահարելու միակ զէնքը Աստուծոյ հնազանդիլ եւ վրստահիլ է:

Երրորդ պայքարը **անկարելիութեան** դէմ պայքարն է: Երբ գործ մը դժուարանայ, մեր բոլոր ոյժը սպառէ եւ տակաւին արդիւնք չտայ, մեր յոյսը կը կորսնցնենք եւ անկարելիութեան առջեւ կը գտնենք մենք զմեզ: Այսպիսի պարագաներով լեցուն է կեանքը: Նոր Կտակարանի մէջ կը կարդանք Պետրոս առաքելի բանտէն հրաշքով ազատիլը: Անկարելի էր այդքան պահասյաններու, շրթաներու, փակուած դռներու

մէջէն ազատօրէն դուրս գալ: Մարդկօրէն ինչ որ խորհինք, որ անկարելիութիւն է, Աստուծոյ համար հրաշագործութեան առիթ է, եւ այդպիսով Ինք կը փառաւորուի: Աստուած Իր զօրութիւնը երեսան կը հանէ մեր մտքէն չանցած կերպերով, Անոր քով բան մը անհնարին չէ: Յիսուս ըսաւ. «Ճշմարիտ կ'ըսեն ձեզի, եթէ մանանելիս հատիկի չափ հաւատք ունենանք պիտի ըսէք այս լեռան ելի՛ր փոխադրուէ եւ պիտի փոխադրուի ու բան մը անհնարին պիտի չըլլայ ձեզի»: Քու կեանքիդ մէջ ի՞նչ բան, որպէս լեռ կը կենայ, ի՞նչ բաներ քեզի անկարելի կը բուին: Անկարելիութեան դէմ պայքարելու ամէնէն զօրաւոր միջոցը աղօթել ու հաւատալ է: Աղօթք առ Աստուած՝ խնդրելու միջոց մը Իր կամքին համաձայն եւ հաւատք՝ թէ Տէրը գիտնալով պարագան ձեռով մը պիտի լուծէ: Աստուած հնարաւոր դարձուց ամէնէն մեծ անկարելին քեզի եւ ինձի համար, երբ որ Իր Միածին Որդին աշխարհի դրկեց: Անկարելի էր մեր գործերով Աստուծոյ առջեւ արդարանալ, բայց Աստուած այնչափ սիրեց մեզ, որ յօժարեցաւ Իր Որդին դրկել եւ այս անկարելիութիւնը կարելի ընել, որպէսզի բոլոր անոնք որ հաւատան Յիսուսի փրկութիւնը ու երկնային ժառանգութիւնը վայելեն:

Թող Տէրը շնորհէ, որ դիմենք մեր Փրկչին սպասելով, երբ կը պայքարինք աճապարանքի, վազվզուքի եւ անհամբերութեան դէմ: Հնազանդինք, վստահելով Անոր, երբ կը պայքարինք անորոշութեան դէմ ու աղօթենք հաւատքով, երբ կը պայքարինք անկարելիութիւններու դէմ, ի փառս Յիսուսի եւ ի փառս Աստուծոյ: Ամէն:

Վահիկ Հաղաղեան

Սաղմոս 8

Կարդացէ՛ք Սաղմոս 8-ը

Ուրեքորդ Սաղմոսը եւս մէկ մէսիական Սաղմոս է, որը երկու անգամ մէջբերուած է Նոր Կտակարանին մէջ: Այն կը սկսի ու կ'աւարտի հետեւեալ խօսքով. «Ո՛վ Տէր, մեր Տէրը, ի՛նչ փառաւոր է Քու անունդ բոլոր երկրի վրայ»: Գովաբանութեան այս պոռթկումը կը ստիպէ մեզ հարցնել, թէ ինչո՞ւ Դաւիթը գրեց այս խօսքերը: Կրնանք

պատկերացնել զինք գիշերային բաց երկնքի տակ նստած: Իր տեսածի մեծութեան մասին մտածելէ ետք ան կը հարցնէ, թէ ինչո՞ւ համար Աստուած մարդուն այդքան փառք ու պատիւ տուաւ:

Դաւիթը գիտակցեց Աստուծոյ վեհութիւնը, երբ նայեց գիշերային երկրնքին ու դիտեց լուսինն ու աստղերը: Անոր ստեղծագործութեան մեծութիւնը ճանչցուած է ամբողջ երկրի վրայ, եւ սա կը նշանակէ, որ Իր անունը վեհ է կամ գերազանց է: Այնուամենայնիւ Աստուծոյ փառքը երկնքէն վեր է: Որքան ալ Աստուծոյ արարչագործութիւնը մեծ է, Անոր փառահեղ փառքը այդ ամէնուն սահմաններէն վեր է:

Աստուծոյ անունն այնքան մեծ է, որ նոյնիսկ կաթնկեր մանուկները գովասանքի խօսքեր կ'ըսեն Իրեն: Տէր Յիսուսը այս հատուածը մէջբերեց աւանակի վրայ նստած Երուսաղէմ մտնելէն ետք: Երբ տաճարի տարածքին ելող մանուկները «Ովսաննա Որդոյ Դաւիթի» բացականչեցին, քահանայապետներն ու դպիրները առարկեցին եւ ի պատասխան Տէրը հարցուց իրենց, թէ երբեւէ չե՞ն կարդացած «Մանկանց ու կաթնկեր տղայոց բերնէն գովութիւն կատարեցիր» խօսքը (Մատթ. 21:15-16):

Ինչո՞ւ համար Աստուած մանկանց ու կաթնկեր տղայոց բերանին մէջ փառաբանութեան խօսքեր դրաւ: Իր թշնամիներուն համար: Այս կերպ Աստուած լռեցուց թշնամիի ու վրէժխնդիրի ձայնը: Մարդն իր հպարտութեամբ Աստուծոյ հարցեր կ'ուղղէ: Աստուծոյ իմաստութիւնը կասկածի տակ առնելու փոխարէն, ան պէտք է մանկան հաւատքով Ամէնակարողի առաջ խոնարհի:

Հաւանաբար Դաւիթը գրեց այս Սաղմոսը, երբ իր ոչխարները կ'արածէր աստղային երկինքի տակ: Ան գիտէր, որ երկինքը Աստուծոյ մատներուն գործն է. Աստուած լուսինն ու աստղերը հաստատեց: Ասոր մասին արեւին կը տրվինք Սուրբ Գիրքի այլ հատուածներուն մէջ: Եսայեայ 40-րդ գլուխը կը տրվեցնէ մեզ, որ Աստուած ոչ միայն ստեղծեց աստղերը, այլ նաեւ իւրաքանչիւրին անունով կոչեց: Ան կը պահէ անոնց, որպէսզի անոնցմէ ոչ մէկը չկորսուի: Անթիւ անհամար աստղեր, իւրաքանչիւրը անունով կոչուած եւ իր տեղը հաստատուած... Այս բոլորը կը վկայեն մեր Աստուծոյ անսահման մեծութեան մասին:

Աստղերու բազմութեան մասին խորհելը Դաւիթին առաջնորդեց մէկ

այլ հարցի: Նման հոյակապ տիեզերք ստեղծելով՝ ինչո՞ւ Աստուած մարդուն հոգ կը տանի: Ի՞նչ է մարդը՝ հողի փոշիէն արարուած, որ Աստուած անոր մասին մտածէ: Աւելին, Աստուած ոչ միայն մտածեց մեր մասին, այլ նաեւ այցելեց մեզ: Ինչո՞ւ:

Լաւ է այսպիսի հարց տալ ու յիշել, որ Աստուծոյ օգնութիւնն ու մեր մասին հոգ տանելն է, որ մեզ իրական արժէք կը պարգեւէ: Այն, ինչ Ան կ'ընէ Իր փառքի համար կ'ընէ. մեզ այցելելով Ան կ'օրհնէ մեզ ու Իր մեծ փառքը ցոյց կուտայ:

Դաւիթը մտածեց ստեղծագործութեան մէջ առկայ կարգ ու կանոնի մասին: Աստուած մարդուն քիչ մը վար ըրաւ հրեշտակներէն: Մարդը կարող չէ ընել այն, ինչ հրեշտակները կ'ընեն: Մարդը Աստուծոյ ներկայութեան մէջ չէ, որ զինք ծառայէ: Ան չի կրնար թռչել ու Աստուծոյ կամքը կատարել: Հրեշտակները շատ անլի մեծ են զօրութեամբ ու կարողութեամբ (Բ Պետ. 2:11): Այնուամենայնիւ Դաւիթը կ'աւելցնէ հիանալի միտք մը, որ Աստուած փառքով ու պատուով պսակեց մարդուն:

Երբ Աստուած մարդը արարեց ու դրաւ զինք Եդէմի պարտեզին մէջ, Աստուած անոր իշխանութիւն տուաւ բոլոր արարչագործութեան վրայ: Բոլոր արարչագործութիւնը՝ ընտանի կենդանիները, վայրի կենդանիները, թռչունները, ձուկերը եւ ծովերուն մէջ եղած ամէն ինչ դրուած էր մարդու իշխանութեան տակ:

Դաւիթի հարցը, թէ մարդը ի՞նչ է, ցոյց կուտայ իր հաւատքի ու երկրպագութեան մարդ ըլլալու իրողութիւնը: Մա ի տարբերութիւն ամբարիշտ մարդուն, ով ինքն իրեն կը համարէ տիեզերքի տիրակալ, ով կը ծրագրէ գաղութացնել տիեզերքը: Բայց կայ եւս մէկ պատասխան, որը պէտք է հաշուի առնենք: Երբ աշխարհին կը նայենք կը տեսնենք, որ մարդը չի վերահսկէր այն: Ան բոլոր թռչուններու եւ կենդանիներու վրայ իշխանութիւն չունի. ան նոյնիսկ ինքնիրեն չի կրնար վերահսկել: Ակնյայտ է, որ ամէն ինչ մարդու իշխանութեան տակ չէ:

«Վասն զի ո՛չ թէ հրեշտակներուն հնազանդեցուց այն գալու աշխարհը, որուն վրայով մենք կը խօսինք. հապա մէկը տեղ մը վկայեց ու ըսաւ. «Մարդը ի՞նչ է՝ որ զանիկա կը յիշես կամ մարդու որդին՝ որ անոր այցելութիւն կ'ընես: Քիչ մը վար ըրի՛ր զանիկա հրեշտակներէն.

փառքով ու պատուով պսակեցիր զանիկա եւ քու ձեռքերուդ գործերուն վրայ կեցուցիր զանիկա, ամէն բան անոր ոտքերուն տակ հնազանդեցուցիր»: Ուստի ամէնքը անոր հնազանդեցուց, անոր շինազանդող բան չձգեց. բայց հիմա ամէնքը անոր հնազանդած չենք տեսներ: Սակայն Յիսուսը փառքով ու պատուով պսակուած կը տեսնենք՝ որ հրեշտակներէն քիչ մը վար եղած էր մահուան չարչարանքին համար, որպէս զի Աստուծոյ շնորհքովը ամենուն համար մահ ճաշակէ» (Եբր. 2:5-9):

Եբրայեցիներուն ուղղուած նամակի հեղինակը այս հատուածին կ'անդրադառնայ, որպէսզի ցոյց տայ Տէր Յիսուսի գերազանցութիւնը հրեշտակներու նկատմամբ: 4-6-րդ համարները մէջբերելով՝ ան կ'աւելցնէ այն կարեւոր միտքը, որ սա այն է, ինչ մենք չենք տեսներ. մարդը ստեղծագործութեան վրայ իշխանութիւն չունի: Հեղինակը կ'ըսէ, թէ Աստուած մարդուն ստեղծեց իշխանութիւն ունենալու համար, բայց ասիկա դեռ կատարուած չէ:

Ի՞նչ կը տեսնենք: Մենք դեռ չենք տեսներ, որ մարդը իր շրջապատի բնութեան վրայ իշխանութիւն ունի: Բայց մենք Յիսուսին կը տեսնենք: Տեսէ՞ք, թէ ինչ ըսուած է Իր մասին. «Հրեշտակներէն քիչ մը վար եղած էր...»: Ան կարճ ժամանակի մը համար հրեշտակներէն քիչ մը վար եղաւ դիրքով: Ասիկա եղաւ մահուան չարչարանքը կրելու համար: Տէր Յիսուսը Աստուծոյ շնորհքով մահը ճաշակեց բոլորիս համար: Այժմ Ան պսակուած է փառքով ու պատիւով:

Եբրայեցիներուն ուղղուած նամակի հեղինակը կ'ուզէ խորհենք ասոր մասին: Մարդը իր աստուածատուր պարտականութիւնները տակնուվրայ ըրաւ: Ան այլեւս արարչագործութեան վրայ իշխանութիւն չունի: Տէր Յիսուսը հիմա կը կատարէ Աստուծոյ նպատակները: Օր մը Ան պիտի վերադառնայ այս աշխարհ ու հաստատէ Իր իշխանութիւնը: Այդ ժամանակ ամէն ինչ պիտի հնազանդի կատարեալ Մարդուն: Աստուծոյ ընտրած Մարդը պիտի վերահսկէ տիեզերքը. բոլորը Իրեն պիտի ենթարկուին:

Այս ամէնի մասին մտածելով մենք նոյնպէս կը լեցուինք փառաբանութեան հոգիով ու միասին կ'ըսենք. «Ո՛վ Տէր, մեր Տէրը, ի՛նչ փառատր է քու անունդ բոլոր երկրի վրայ»:

Տոն Սթորմըր

Մեր արժէքը

Ինչպէ՞ս կը շարունակէք գրոյցը անձի մը հետ, որուն նախկինին հանդիպած չէք: Կար ժամանակ, երբ ընդունուած էր դիմել հետեւեալ հարցին. «Ի՞նչ է ձեր աշխատանքը»: Վերջին տարիներու գործազրկութեան բարձր ցուցանիշը շատերուն ստիպեց այս ռիսկային ու անխոհեմ հարցէն զերծ մնալ, որուն յաճախ կը յաջորդէր ամօթխած լռութիւնը եւ աշխատանք փնտռելու ու աշխատանքային հեռանկարի վերաբերեալ կեղծ բացատրութիւնները:

Որպէս մարդ արարած մենք հակուած ենք իյնալու այն թիրիմացութեան մէջ, որ մարդկանց ինչով զբաղուիլը գիտնալը ինչ-որ կերպ կ'օգնէ մեզ անոնց ինքնութեան մասին պատկերացում կազմել: Մենք մեր ինքնութեան մասին գաղափար կը կազմենք մեր կատարած գործերէն: Մարդկային էութեան այս փաստն է, որը կը սաստկացնէ գործազրկութեան ցարը: Գործազրկութիւնը մեր մէջ կ'առաջացնէ կորած ինքնութեան զգացողութիւն մը, քանի որ այլեւս ոչինչ չենք «ընէր»: Աշխատանքի եւ մարդկային ինքնագնահատականի փոխկապակցութիւնը խորունկ ու յաճախ վնասակար ազդեցութիւն ունի Աստուծոյ հետ մեր յարաբերութիւններու եւ մեր ինքնագնահատականի վրայ: Եթէ մեր կատարած աշխատանքը մեզ ինքնութիւն կը հաղորդէ եւ մեզ ինչ որ արժէք ներկայացնողի զգացում կը պարգեւէ, ապա մենք կը սկսինք մտածել, որ Աստուծոյ համար մեր կատարածներու շնորհիւ է, որ արժէք մը ունինք Իր առաջ: Մեր արժէքի զգացումը կախում ունի, թէ որքան արդիւնաւետ ենք, որպէս քրիստոնէայ: Երբ բաւարարուած ըլլալու զգացումը կախումն է արդիւնաւետ քրիստոնէական ծառայութեան վրայ, ապա մենք մեր անձերը կը վտանգենք ու խոցելի կը դարձնենք:

Տէրը շատ յստակ մատնանշեց այս խնդիրը, երբ աշակերտները վերադարձան իրենց միսիոնարական ճանապարհորդութիւնէն: Անոնք ուրախ էին իրենց գերազանց քրիստոնէական ծառայութեան համար: Քրիստոսը միացաւ անոնց ուրախութեանը, սակայն շատ յստակ նախազգուշացուց անոնց: Սի՛ ուրախացէք ձեր կատարածով, անոր փոխարէն ուրախացէ՛ք, թէ ով էք դուք՝ մարդիկ, ովքեր խորապէս սիր-

ուած են Աստուծոյ կողմէն: «Ուրախացէ՛ք որ ձեր անունները երկինքը գրուած են» (Բուկ. 10:20):

Եթէ ձեր ուրախութիւնը, ինքնութեան զգացումն ու արժէքը կախուած են ձեր կատարած գործերէն, ապա կանգնած էք լուրջ վտանգի մը առջեւ: Արդիւնաւէտ ըլլալու ճնշում կայ ձեր վրայ: Դուք Աստուծոյ կը մօտենաք ոչ թէ Իր հետ մտերիմ յարաբերութիւն ունենալու համար, այլ քրիստոնէական արդիւնաւէտ կեանքի խնդիրներու լուծման կամ զօրութեան համար: Տօքս. Լարի Քրայը իր՝ «Աստուծոյ գտնել» գրքին մէջ հետեւեալը կը գրէ. «Մենք Աստուծոյ կը մօտենանք լուծումներ ստանալու համար, բայց Ան մեզի կը մօտենայ մեզ հետ հաղորդակցուելու համար»: Աստուած այլեւս մտերիմ բարեկամ չէ, այլ օգտակար միջոց մեր ինքնութիւնը, արժէքն ու ուրախութիւնը գտնելու համար: Ծառայելու միջոցով ինքներս մեզ լաւ զգալը կը դառնայ մեր նպատակը, իսկ Աստուած՝ այդ նպատակին հասնելու միջոց:

Ոռչ ժամանակ անց դուք կը սկսիք հասկնալ, որ դատարկ տեղը վազած էք եւ որ Աստուած հեռու է ձեզմէ ու ինքներդ ձեզ հարց կուտաք, թէ ի՞նչն էր սխալ: Շատ պարզ է. Աստուծոյ ծառայելը փոխարինեցիք Աստուծոյ ճանչնալու հետ: Ուրախութիւնն ու արժէքաւոր ըլլալու զգացումը կուգան ոչ թէ մեր կատարածներէն, այլ թէ ով ենք մենք՝ մարդիկ որոնց Աստուած կը սիրէ: Յիշէ՛ք Յովհաննէս առաքեալին, ան այն անձն էր, որուն Տէր Յիսուսը կը սիրէր: Մենք պէտք է վերադառնանք Աստուծոյ հետ մտերմութեան այդ հիանալի հրաւերին:

«Ահա ես դուռը կայներ եմ ու կը զարնեմ. եթէ մէկը Իմ ձայնս լսէ ու դուռը բանայ, անոր քով պիտի մտնեմ եւ անոր հետ ընթրիք պիտի ընեմ, ան ալ Ինծի հետ» (Հայտն. 3:20): Աստուծոյ հետ այդ ներքին սեղանի շուրջ նստիլն է, որ կ'օգնէ մեզ գտնել մեր ճշմարիտ ինքնութիւնը, եւ խորապէս սիրուած ըլլալու ուրախութեան զգացումը: Մեր խնդիրն այն է, որ մենք կ'ուզենք ոտքի ելլել ու գործել: Մենք կը խորհինք, թէ մեր ինքնագնահատականը անկէ է կախուած: Բայց Աստուած պարզապէս կ'ուզէ նստիլ ու մեզ հետ ուտել: Ո՞ր է Անոր առաջնահերթութեան զգացումը: Մենք պէտք է սորվինք, որ քրիստոնէական որեւէ արդիւնաւէտ ծառայութիւն պարզապէս արտացոլանքն է այն բանին, թէ ինչ կը կատարուի Աստուծոյ հետ մտերիմ հաղորդակցութեան այդ վայրին մէջ: Անոնք, որոնք իրենց ուրախութիւնն ու ինքնագնահատականը կը

Վնտռեն Աստուծոյ ծառայութեան մէջ եւ ոչ թէ Անոր հետ սերտ յարաբերութիւն ունենալու մէջ կը վտանգէն իրենց անձերը, քանի որ այդպէս կը կատարեն իրենց հոգետր անկման առաջին քայլերը:

Ձեր արժէքը ձեր ով ըլլալու մէջ է. դուք սիրուած, ներուած ու Աստուծոյ հետ մտերիմ յարաբերութիւն ունենալու կանչուած անձ էք:

Ռէքս Տիրլավ

Տէ՛ր, ողորմէ՛ մեզ

Հայերը առաջինն են, որ քրիստոնէութիւնը ընդունեցին, որպէս պետական կրօն 301 թուականին: Այսօր Հայաստանը պատերազմ կը մղէ երկու մուսուլմանական պետութիւններու հետ՝ Թուրքիայի եւ Ազրայճանի հետ: 3,000,000-ը 100,000,000-ի դէմ:

Միսիոնարական իրաքանչիւր առաքելութեան ժամանակ ACM-ի խումբով մենք միշտ կ'այցելէինք Արցախը: Այնտեղ կան բազմաթիւ եկեղեցիներ, հաւատացեալներ, երիտասարդներ ու ծերեր: Մենք այդ եկեղեցիներէն ներս քարոզած ենք, անոնց հետ ժամանակ անցուցած ենք, տուներուն մէջ միասին Աստուածաշունչը սերտած ենք, միասին աղօթած ու Տէրոջը երկրպագած ենք:

Այսօր այս ընտանիքներէն շատերը Երեւան ապաստանած են: Հայրերու, ամուսիններու եւ որդիներու մեծամասնութիւնը առաջնագիծ մեկնած են թշնամիին դէմ պայքարելու համար:

Մեր սրտերը կը կոտորին տեսնելով եկեղեցիները ցրուած վիճակի մէջ են, ընտանիքներ իրարմէ հեռացած են, շատերը զոհուած են, վիրաւոր են ու սուգի մէջ են:

Երեւանի մեր աշխատակիցները ամէն օր կը շփուին այսպիսի ընտանիքներու հետ եւ կը խնդրեն մեզ աղօթել իրենց համար: Կառաւարութիւնը կը դիմէ մեզի, որպէս բարեգործական կազմակերպութիւն, որպէսզի կարողանանք ինչ որ կերպ օգնել փախստականներուն:

Ամէն օր 80-100 հոգանոց խումբեր կը դիմեն մեզի: Պատերազմի առաջին օրերուն մէջ Աւստրալիայէն դրկուած ապրանքներ ունէինք.

որոնք շուտով սպառուեցան, այնուհետև կարիք եղավ հիկիենայի պարագաներու, մանկական հագուստներու ապահովումը, իսկ հիմա ձմեռը կը մօտենայ, երբ ջերմաստիճանը կտրուկ կը նուազի: Մենք միայն Տերօջը կրնանք նայիլ օգնութեան համար: Այս շաբաթ մանուկներու ձմեռային հագուստներ պիտի գնենք՝ անոնց տաք պահելու համար: Կը Խնդրենք աղօթէք Լեռնային Ղարաբաղի եւ Հայաստանի համար: Մենք կը փափաքինք, որ մեր ազգը ապաշխարէ ու Տերօջը դառնայ: Մենք կ'ուզենք ամէն ծունկ Տերօջը առջեւ խոնարհի ու ամէն լեզու դաւանի, որ Յիսուսն է Տէրը:

Աղօթարար՝

Հ. Գ.

